

Krízismentő az éjszakában

Még foga sincs a télnek, de már hatan fagytak meg utcákon, tereken vagy maguk tákolta menedékben. Az erdő- és alujárólakók a köznapi ember szemelőtt rejtve maradó zugok kiváló ismerői. Még rászorulnak a humanitárius szervezetek segítségére.

Nem a városközpontból, hanem a XX. kerületből, a Jahn Ferenc Kórház melletti kiserdő szélén álló bázisról indul

útjára nap mint nap az a kríziskocsi, amellyel a Keresztény Advent Közösség munkatársai – a Menhely Alapítvánnyal

együttműködve – járják a várost. A segélyszervezet központja is segíti a rászorulókat: teával és harapnivalóval, meg pár jó szóval várják őket, hogy aztán innen indulhassanak mindennapi teendőiket intézni. Ki kukázni, ki alkalmi munkára vagy éppen kéregetni megy.

Esti kör

Mint mindig, Varga Henrietta és Ónodi Zoltán most is délután négy óra körül indul körútjára, amelynek útvonalát már réges-régen jól bejárták. A Keresztény Advent Közösség szolgáltatának munkatársai a Menhely Alapítvánnyal közösen dolgoznak – ahogy ezt a többi segélyszervezet is teszi. A kocsi felszerelésének vannak elengedhetetlen darabjai: sok liter forró tea, egy halom szendvics, amit pár órán belül szétosztanak a rászorulóknak.

– Először a sherwoodi erdőbe menjünk! – adja ki az ukázt Heni, és máris indulunk az esti bevetésre. Nem Robin Hoodot keressük: ezen a néven titokzatossága miatt a XX. kerület Köves út melletti erdőrészt emlegetik a hajléktalanok és a környékeliek.

– Nagyon sokan élnek maguk építette kalyibában, faviskóban – magyarázza Heni, miközben elemlámpájával a koromsötétet pásztázza. Már messziről hangosan odaköszön egy-egy sátorhoz, nehogy a világ elől ide búvó szerencsétlenek – akikkel régi ismerősként köszöntik egymást – megijedjenek a léptektől. Nemsokára a kis csapat már a bőre színe miatt csak Bronsonként emlegetett Jánosnál jár, aki barátnőjével takaros kis lakban él. Ládákon álló ágy, polcok az edényeknek, a túlélést adó melegről pedig egy vaskályha gondoskodik. – Minden folyik a megszokott mederben – mondja Zoli, aztán letesznek egy-egy szendvi-

cset és két flakon teát, majd a búcsúzás után indulás tovább.

Nem megy be

A következő állomás a Tátra tér, ahol István éli mindennapjait, bár korántsem olyan komfortos körülmények között, mint Jánosék.

– István nagyon nehéz férfi – igazít el Heni, miközben meleg teát és két pulóvert keres elő a kocsiból, s ezekkel megpakolva megy a férjhez, aki egy üzlet bejáratánál, a földön ülve várja a reggelt. – Jöjjön velünk, reggelig bent maradhat a melegben, aztán majd továbbáll – győzködik a hajléktalant, de siker-

telenül. Vállára terítik az egyik pulóvert, a másikat meg alá gyűrik. – Nem tehetünk semmit, ha nem akar bejönni – magyarázza Zoli. Mint mondja, jobb híján minden nap enni visznek a férfinak.

– Életek zajlanak előttünk, kapcsolatok születését és széthullását követjük nyomon – szól Heni, miközben haladunk befelé a setét erdőben. – Értelmetlen például, hogy mi köti Bélát ide, az erdőbe – teszi hozzá. – Gazdag apjának birtoka van vidéken, be is fogadná őt, de Béla inkább marad a bizonytalanságban, a kényszerűségben. Az erdő közepén él, és nem hajlandó elköltözni innen. Merthogy itt vannak a barátai, itt alakította ki az élete rendjét – mondja.

Akadnak, akikről leperreg a gondoskodás. – Jánossal már nem tudunk mit kezdeni, lefeküdt délután a fűbe, az erdő szélén, és reggelig rendszerint fel sem kel. Jó esetben felébred, és nem fagy meg. De nagyon erőszakos ember: elcipelni nem tudjuk a helyéről, pedig a melegedőn alvást neki is felajánlottuk – közli Zoli.

A körút este tíz óra körül ér véget, ahogy azt a szociális minisztérium előírta. Merthogy minden önkormányzatnak kötelessége, hogy a területén élő hajléktalanokról gondoskodjon. Ha a kerület nem tud megbirkózni a feladattal, valamelyik segélyszervezethez fordul. Ezek egyike a Keresztény Advent Közösség.

Kép és szöveg: E. Várkonyi Péter

